

i mange Aar uden nogen Forandring og som Følge deraf, da jo europæiske Værdipapirer, navnlig engelske Consols, ere faldne i Kurs, er væsentlig højere end den, vi kunne realisere dem for. Det vil da sige, at Reservefonden trænger i høj Grad til Røgt og Pleje, noget, som den højtærede Minister har erkendt flere Gange overfor mig her i Salen og givet Udtryk i sin Anmærkning til Finansloven for indeværende Aar.

Der har en enkelt Dag været rejst Anke over, at Højre ikke skulde have villet indgaa paa en Forhøjelse af Formueskatten. Det laa i, at Højres Forslag til Underudvalget er blevet offentliggjort, inden Underudvalget havde faaet det forelagt. Men Anken var uberettiget. Forholdet er det, at et stort Flertal i Fællesudvalget har været enigt om at *udsondre Forsvarsskatten af Indkomstskatten* og lade Forsvarsskatten forblive ganske uberørt af Loven. Den højtærede Minister har ogsaa i den Henseende været enigt i at følge Højre i dets Forslag herom ved anden Behandling her. Men naar man gjorde det og vilde foreslaa en Forhøjelse af den Skat, der bliver tilbage, faar man ganske vist en Forhøjelse af Formueskatten, og den have vi ogsaa foreslaaet, men man kan ikke faa nogen stigende Skala i Formueskatten i Loven af 1903. Altsaa, naar vi foreslog en $16\frac{2}{3}$ pCts Forhøjelse af den ordinære Skats Sats, følger det ganske af sig selv, at man kommer til en højere Formueskat, men derimod ikke til en Formueskat med stigende Skala, da den stigende Skala kun findes i den Forhøjelse, som blev vedtagen i 1909 af Hensyn til Forsvaret. Men vi erfarede da, for Resten til nogen Forundring for os, hvor stor Vægt man i Folketinget og hos Regeringen lagde paa dette Punkt. Det er altsaa et Punkt, vi ikke havde tillagt saa megen Vægt, vi havde tænkt mere paa Summen, paa Beløbet, som man ønskede, end paa Maaden, og navnlig havde vi tænkt paa, hvor let det vilde være, naar enhver Mand i Landet vidste, at den Skat, han hidtil har svaret, forhøjedes med $\frac{1}{6}$, saa vilde han være ganske anderledes vel underrettet om Forhøjelsens Omfang, end hvis vi skulde have en ny Skala og en Skala med anden Stigning end den, han havde haft hidtil. Vi ere da indgaaede paa et Forslag om, at de af os foreslaaede 70 Øre over hele Linien — i Stedet for de nuværende 60 — bleve forhøjede til henholdsvis 75, 80 og 85, som jeg nylig sagde, men at paa samme Tid paa de smaa Formuer Skatten blev nedsat fra

70 Øre efter vort Forslag, til 65 Øre. Det er i øvrigt rigtigt nok, at der har været Utilbøjelighed i Landstingets Højre til og vist heller ikke, i hvert Fald hos den konservative Del af det, nu er nogen Kærlighed til Formueskat med stigende Skala. Det siges undertiden, at det er, fordi vi og vore ere saa overmaade rige Mennesker, som saa nødigt ville betale Skat, men det er ikke Grunden. Grunden er af principiel Beskaffenhed. Formueskat med stigende Skala er en Skrue, som man kan skrue paa ganske ubegrænset, saa at det til sidst — vi kunne ogsaa henvise til visse Forslag, vi kende fra det andet Ting, med Hensyn til Formueskattens Stigning — bliver saaledes, at de, der fortjene meget, enten bruge det, fordi de ikke ville lægge noget hen, da man tager det igen gennem Skatten, eller ogsaa bliver der til sidst slet ikke nogen Formue, fordi man hvert Aar tager Skatten med saa store Beløb fra de paa-gældende. Og det burde vi dog være enige om at være uenige med de andre om, at det allerede nu er en beklagelig Kendsgerning, at Formue, Kapital, er der ikke tilstrækkeligt af her i Landet; man skal vogte sig for at komme ind paa en Bane, som kunde føre til, at Iver for Kapitalopsamling, som i og for sig ikke ligger vor Nation saa forskrækkelig stærkt paa Hjerte, bliver ganske kølnet.

Hvis vi nu undersøge, hvorledes de Ændringer, der her ere foreslaaede, ville virke, skal jeg her gengive nogle Udregninger, som vi have foretaget, inden vi gav Forslaget her vor Tilslutning; de angaa Indtægtskatten efter den Skala, der, som jeg forud har oplyst, i alt væsentligt er den bestaaende Skala. Og der er en særlig Anledning for mig til at gøre det, eftersom der af et Mindretal er fremsat i Betænkningen en Udtalelse, som gaar ud paa noget, der efter min Mening er det modsatte af, hvad der er Tilfældet. Det ærede Mindretal udtaler, at i *Sammenligning med Folketingsvedtagelsen vilde de foreliggende Ændringsforslag til Indkomst- og Formueskatten medføre en følelig Forøgelse af Skattebyrden for talrige Smaaakaarsfamilier*. Da det maa bero paa en Fejlregning fra de ærede Mindretalsmedlemmers Side, i hvert Fald hvis jeg har regnet rigtigt, synes jeg dog, jeg vil henlede Opmærksomheden derpaa. Efter Regeringsforslaget — det er det, der prises, og som er vedtaget af Folketinget — vilde en Mand uden Børn med 2,000 Kr.s Indtægt her i København, hvor